

[Christmas Møller.]

retten Retningslinier — jeg tror nu, ingen Virkning den har paa Retten —, giver ganske klart og tydeligt et Indtryk af, hvad man kan vente sig fra Statsministeren og Regeringen, om de faar mere Magt, end de har i Dag. Derfor er hele den Betragtning, som jeg for mit Vedkommende anstillede, første Gang jeg havde Ordet under denne Debat, nemlig at det, der er den politiske Situations Indhold i Dag og i den kommende Tid, er det Spørgsmaal, om der skal gives øget Magt til et Styre, som vil handle, saaledes som vi her ser det, fuldkommen rigtig. Ved denne Rigsdagssamlings Slutning, hvor Lovforslagene iler, om jeg saa maa sige, fra det ene Ting over Vandrehallen til det andet, hvor der fra vor Side er givet stærkt Udtryk for — somme vil maaske paa visse Omraader mene for stærkt — vor Vilje til at naa til positivt Resultat, ja paa Baggrund af dette forekommer det mig, at man dog ikke skal glemme, at den politiske Stilling her i Landet er den, jeg her har nævnt.

Valdemar Thomsen: Jeg har kun den ene Bemærkning, at Talerne aabenbart efterhaands præges af det fremrykkede Tidspunkt, og det gælder da navnlig det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der nu paastaar, at min Tale her i Eftermiddags i Virkeligheden gik ud paa en anbefaling af til Landstingsvalget at stemme enten radikalt eller socialdemokratisk. For at det ærede Medlem og hans Blade ikke skal fremture i denne Vildfarelse, gør jeg opmærksom paa, at jeg i Eftermiddags ordret udtalte, at der til September kun er eet at gøre for Landbruget, nemlig at støtte det Parti, der ene af alle og i alle Forhold helt og fuldt gik ind for Landbrugets beretigede Krav. Der skal nogen Frimodighed til at udlægge det som en anbefaling for at stemme enten radikalt eller socialdemokratisk, men det maa indrømmes, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har denne Frimodighed.

Aksel Larsen: Der kan man altsaa se, at naar Det frie Folkeparti bliver mistænkt for at ville gøre noget fornuftigt, saa er det forkert.

Maa jeg i øvrigt sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at nu har jeg,

jeg ved ikke for hvilken Gang, hørt ham heroppefra tale om, at man maatte have en samlet Plan fra Regeringen om, hvad den vilde gøre ved Arbejdsløsheden, og hvordan Sociallovgivningen skal gribes an. Jeg synes, det ærede Medlem bare en eneste Gang skulde samle fornødent Mod og Logik sammen til at svare paa det Spørgsmaal, jeg efter min Mening med prisværdig Ihærdighed har stillet, hver Gang det ærede Medlem har fremsat saadanne Udtalelser, nemlig: Hvorfor har man dette Synspunkt vedrørende den sociale Lovgivning, naar man aldrig gør et lignende Synspunkt gældende, naar det drejer sig om Udgifter til militære Formaal?

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch er jo paa en behagelig og anerkendelsesværdig Maade rykket tilbage fra sine fremskudte Positioner fra Talen i Gaar Formiddags. En hel Del af det, det ærede Medlem sagde, taler han ikke mere om, og han undgaar yderst forsigtigt at komme ind paa de politiske Omraader, hvor jeg meget gerne vilde have haft Udtalelser fra ham. Der er formodentlig ikke noget at gøre ved det, og det er maaske ogsaa prisværdigt af Hensyn til det senere eller rettere sagt tidligere Tidspunkt, vi skal føre denne Debat videre paa — det vilde i alt Fald være rart at faa den afsluttet inden for længe. Det ærede Medlem forsøger at klare sig ved at tale om noget andet og kæler nu i Særdeleshed for Thøgersen, og han kalder „Arbejderbladet“ frem som Sandhedsvidne. Jeg skal virkelig ikke nægte det ærede Medlem den Fornøjelse. Det ærede Medlem faar forson sig med, at den socialdemokratiske Presse ikke har haft Ret, naar den fortalte, at Thøgersen enten var dømt til, jeg ved ikke hvad, eller forvist paa Livstid til Sibiriens Ødemarker. Det ærede Medlem faar forson sig med den Kendsgerning, at Det kommunistiske Parti i Danmark efterhaanden udvikler sig, overvinder de Børnesygdomme, som bevirkede, at der i sin Tid kunde føres saa urimelig voldsomme Kampe inden for det, som Tilfældet var. Jeg ved ikke, om det var svingende mellem Haab og Frygt eller i hvilken Tilstand, det var, det ærede Medlem talte om, at „noget vilde vise sig“, men det er ogsaa flintrende ligeegyldigt, for det ærede Medlem bliver skuffet under alle Omstændigheder. Det er i øvrigt, som jeg sagde